

ROZLOUČENÍ

Když Ben dorazil k okázalému a rozlehlému sídlu kupce Dicima, jeho zděšení z toho, co právě vyslechl, trochu polevilo. Narazil na své první pronásledovatele, kteří svého tlustého kumpána nechali kdesi za sebou. Byli zpocení, měli špatnou náladu a vztekale na sebe poštekávali, když Bena mýjeli. Jako ostatní kolemjdoucí o něj jen krátce zavadili pohledem a pokračovali dál. Když ho nepoznali ani oni – kdo tedy? I tak mu ale srdce tlouklo až v krku a celý nesvůj se rozhlížel kolem; při každém zvolání, nebo když za svými zády zaslechl rychlé kroky, sebou trhl.

Obě vysoká křídla bohatě zdobené mříže byla dokořán a vstup do usedlosti hlídali dva vysocí, svalnatí strážci. Byli oblečení v zelených tunikách se zlatým zdobením a jejich mosazné pochvy na meč se ve slunci leskly. Měli hrubé obličeje a výrazné brady, které vystrkovali dopředu. Jeden byl plavovlasý, druhý měl řídké černé vlasy.

Za deště by se pod něj schovaly dvě víly, prolétlo Benovi hlavou, když se před branou zastavil, jedna by si stoupla pod pravou nosní díрку a druhá pod levou. Aspoň dokud by se nenachladil a nekýchl. Kousl se do rtu, aby nevyprškl smíchy.

Oba hlídači ho s kamennými tvářemi pozorovali, aniž by sklonili hlavy. Nevydali ani hlásku.

„Ehm, dobrý den. Chtěl jsem se zeptat, jestli je doma služebná Anula. Rád bych ji... viděl,“ řekl Ben po několika okamžicích mlčení. Kvůli honu a odměně, která byla vypsána na jeho hlavu, úplně zapomněl vymyslet nějaký věrohodný důvod, proč s ní chce mluvit. Byl ještě pořád příliš rozrušený, než aby ho něco přesvědčivého napadlo. Vtom se plavovlasý hlídač zeptal: „A kdo jsi?“

„Starý známý,“ vykoktal Ben, který si na poslední chvíli vzpomněl, že nesmí zmínit své pravé jméno – to teď znalo celé město jako jméno nebezpečného psance.

„Moc staře nevypadáš,“ opáčil hlídač, aniž by hnul brvou. „Ale dost starý na to, abys měl jméno, jsi.“

„Jasně, že mám jméno. Každý má nějaké jméno. Ale chtěl bych ji překvapit. Když jí prozradíte moje jméno, nebude to žádné překvapení, nebo ne?“

„Áááno,“ přikývl hlídač protáhle, aniž by dal jakkoli najevo, že se ho chystá pustit dovnitř nebo že nechá Anulu zavolat. Zíral na Bena světle modrýma očima a očividně velmi pomalu přemýšlel. „To ale není moje starost. Já mám na starost bezpečnost domu pana Dicima.“

„Vypadám snad, že bych ji mohl ohrožit?“ Ben pomalu ale jistě nabýval na sebejistotě. Pokusil se o nevinný úsměv a ukázal oběma mužům své prázdné ruce.

„Má pravdu,“ vmísil se do hovoru druhý hlídač a zešíroka se usmál. „Pojď, pustíme ho dovnitř. Ten klučina není žádný lupič. A jako vrah taky nevypadá.“

I plavovlasý hlídač se začal při představě, že by Ben mohl být nebezpečný, usmívat. „Ale co když bude Anulu obtěžovat?“